ПЕРЕЦЬ

№ 19 КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1954 р. РІК ВИДАННЯ XIV ЦІНА 1 КРБ.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

НА ЛІТЕРАТУРНОМУ РОЗ'ЇЗДІ

perec-ua.
perec-ua.

Здоровенькі були!

Здоровенькі були, дорогі товариші письменники!

Надходять, наближаються дні Третього республіканського і Другого всесоюзного з'їздів письменників.

З цими великими подіями я вас гаряче,— та не гаряче, а пекуче! — вітаю, бажаючи вам бодрощів, радощів, здоров'я, доброго настрою, великих успіхів і ніяких помилок.

Бажаю, щоб про вашу літературну роботу писалося не так, що:

«Книги ці (тобто ваші книги) читач знає і багато з них він заслужено полюбив...»

Бажаю, щоб про ваші книги писалося завжди так:

«Книги ці читач знає і їх геть чисто всі заслужено гаряче полюбив...»

Бажаю, щоб про ваші книги в майбутньому не писалося такого:

«Говорячи про книги, не можна відмахнутися від справедливих читацьких докорів:

що сучасна тема не зайняла ще належного їй місця в творчості українських радянських письменників;

що поки що мало приділяється уваги таким оперативним і гнучким літературним формам, як оповідання, художній нарис, одноактна п'єса»...

Що для цього треба? Треба знати:

По-перше: що мета радянської літератури — будівництво комуністичного суспільства.

По-друге: що метод радянської літератури — соціалістичний реалізм.

По-третє: що основний, найпотрібніший і провідний образ радянської літератури — це образ передової людини радянського суспільства.

По-четверте: що радянська література — сила, яка стверджує нове, передове і одночасно бореться з одсталим, оджилим, що гальмує наш поступ уперед.

Як бачите, це не так уже й багато.

Багато радянських письменників це добре знає й талановито здійснює в творчості, давши за двадцять років, що проминули від Першого всесоюзного з'їзду письменників, сотні прекрасних, талановитих творів усіма мовами народів багатонаціональної нашої Соціалістичної Вітчизни. Ці книги люблять, на них учаться і великий китайський народ, і народи країн народної демократії, і люди всього світу.

Коли всі радянські письменники це усвідомлять і втілять у життя, у лавах радянської літератури з'явиться ще більше не тільки поетів, а й прозаїків, і драматургів, і дитячих письменників, і сатириків, і навіть критиків, хороших і різних.

А доведено, що, коли єсть на світі радянські письменники, хороші та різні, з'являються у книгарнях на полицях і книжки хороші та різні.

Тому-то й треба, щоб наполегливіше, енергійніше, але водночас і чуйніше висувалися й виховувалися молоді письменники.

У цій справі не можна не погодитися з М. О. Шолоховим, який розповів на з'їзді письменників Казахстану про те, як беркут виховує своїх беркутенят, коли вони починають літати. Він підносить їх на крилі і не дає їм спускатися вниз, примушуючи їх підноситися дедалі вище. Так вихований молодий беркут зможе літати в піднебессі. Так треба виховувати і наших молодих письменників, щоб вони були справжніми беркутами в літературі.

А в нас частенько буває так, що молодий письменник, виткнувшись із вузівського чи з студійного кубельця, чимдуж намагається теж «злетіти» вгору, але не вище п'ятого поверху і обов'язково на ліфті. Сяде там у квартирі з вигодами (навіть сміття виносити не треба, бо сміттєпровід є) і співає віршами чи прозою.

Проспівавши років із п'ятнадцять — двадцять у лавах початківців та молодих, приходить на з'їзд письменницький, у мандатну, приміром, комісію. Там його питають:

— Письменник?

— Так. Письменник.

— Книжки маєте?

— Аякже! Цілих чотири!

— Які?

— Спілчанську, літфондівську, цеелківську та санаторно-курортну. Остання — видання 1954 року.

— Жанр?

— Молодий! Хочу бути беркутом!

А під кінець життя «беркоче» закриті рецензії або сунеться «на перекладних», худих-худих «перекладних» та ще й з козинцями.

Бувають і такі беркутенята, яким на периферії десь поталанить одну книжку видати, а вони зразу в крик:

«Я — завзятий, я — крилатий,
Я співаю пісню щиру,
Буду сіяти й орати,
Дайте в Києві квартиру!!»

Письменникам, як нікому, може, іншому, слід вивчати життя, заглиблюватися в життя! Але з толком, щоб не вийшло такого, як нам розповідали, як один старий досвідчений агроном учив свого молодого помічника:

— Заглиблюйся в життя! Я тобі скільки разів казав: «Заглиблюйся в життя!»

Молодий розгнівався й крикнув:

— Та я вже й так заглибився!

Старий посміхнувся:

— Ти не так,— каже,— заглибився! Голова твоя в землі, а ноги вгорі! Хоч на язиці й непогано виходить: «Сам у нору, ноги вгору!»

Вивчаючи життя, не слід також забувати, що не все те єсть передове, що бовваніє попереду.

Є, як ми знаємо, письменники, які щороку стоять попереду в черзі до каси за одержанням грошей на творчі командировки. Але з цієї лише причини їх не можна вважати найпередовішими.

У письменника, який правильно вивчає життя, вірно оцінює життьові явища, ніколи не буде такого, що одного дня він біга й капає на життьові явища медом, а на другий день шмарує їх дьогтем...

Вітаючи, обнімаючи, поважаючи радянських письменників, я уклінно прошу їх не забувати про чистоту й розвиток літературної мови.

Чому?

Та тому, що зброя письменникова — є мова.

От через те я й звертаюся (у даному разі до українських радянських письменників) чистою українською «вишуканою» літературною мовою:

— Дорогі товариші! Позаяк ваша найголовніша зброя — мова, ви евентуально повинні ставитися до мови з поважанням, плеканням, розвиванням, уболіванням, застосуванням, щоб кожний письменник знав напевно, де слід писати «зскакування» з трамвая, а де «сплигування» з трамвая,— а то дехто візьме пречінь та й напише: «він узяв та «стрибнув» з трамвая».

Ще раз бажаємо вам усіляких успіхів од палкого серця

вашого ПЕРЦЯ.

С. ВОСКРЕКАСЕНКО

Сатиричні МІНІАТЮРИ

БЛАГОРОДНИЙ ХАБАРНИК

Жалівсь дочці кравець Хома:
— Який глитай Лимарник,—
І крихти совісті нема!..
— А в чому річ?
— Хаба-а-арник! —
Дочка всміхнулася:
— А хто
Брав хабара сьогодні?
— Так я ж, голубко, за пальто
Беру усього тільки сто,
А він гребе дві сотні!
І я беру з того, хто дасть,
А він з усіх, і шито-крито...
І де на нього тільки власть?!! —

Кравецькі ножиці Хома
Рішуче з долу підійма
І кидає на стіл сердито.

ЗАВБАЧЛИВИЙ НАЧАЛЬНИК

Не вподобав зама зав
І рішив з роботи зняти:
— Я його боюсь, — казав, —
Надто він уже окатий,
Все він бачить, що й не слід
Заму бачити по штату... —

Зам розсердився, аж зблід,
Вбіг до зава й став питати:

— Може, зло я вам зробив? —
Зав тут зама перебив:
— Тільки, прошу, не крутити,
Зло ви можете зробити,
Якщо я, скажімо... ну,
Щось казенне потягну.
...Словом, я себе вже знаю,
Через те вас і звільняю.

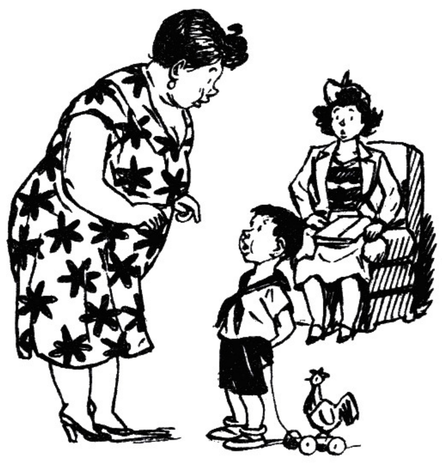

СПОСТЕРЕЖЛИВЕ ХЛОП'Я

Мати хлопчикові каже:
— Будь хорошим, Котю,
Ввічливим, привітним будь —
Поцілуй-но тьотю!

— Я не хо-о-чу, — каже Котя. —
Тьотя Мотя дуже зла,
Таткові за поцілунок
Вчора ляпаса дала.

БЮРОКРАТИЧНИЙ ТЕЛЕГРАФ

Прибіг юнак на телеграф
І всіх розніс у пух і в прах...

— Ну, скільки ж можна ще
терпіть,
І доки все це буде?..

— В чім річ? Ви толком
розкажіть! —
Говорять йому люди.

— Я телеграму татку дав,
Щоб сто карбованців прислав, —
Два тижні вже ходжу дарма,
Грошей і досі ще нема!..

НА ХРАМ

Мал. С. САМУМА

У деяких колгоспах під час релігійних свят на тваринницьких фермах не побачиш живої душі. Худобу тут залишають ненагодованою й ненапоєною.

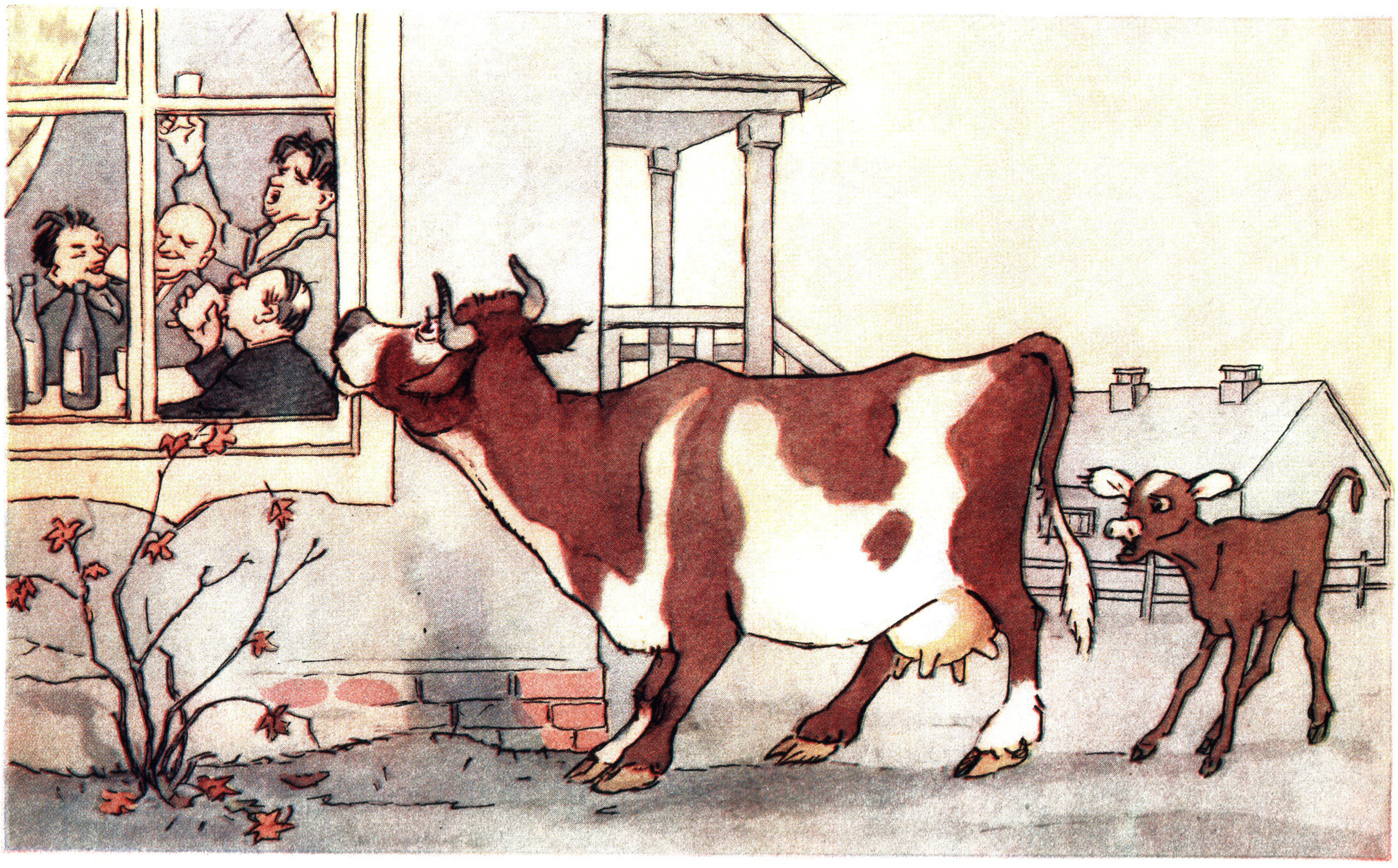

— Сама не пила, так хоч подивлюся, як вони п'ють.

Євген КРАВЧЕНКО

САМОРОДОК

Оце взяла слово та й не знаю сама, що воно вийде: чи слово, чи запитання. Знаю одне, що далі терпіти не можу. Повірте, люди добрі, таке на серці робиться, таке робиться... Може, полегшає, як розкажу.

Що трапилось, питаєте?.. Чоловік збожеволів. Місяців п'ять находило на нього. А позавчора найшло остаточно.

Розкажу вам усе чисто, може, чим допоможете моєму горю.

Уже скоро вісім років, як ми побралися. Не прожила я з Харитоном, а промучилася. Років шість усе шукав легкого хліба. Де він тільки не працював!.. І все на мою голову.

Чому на мою голову? А ось чому. Влаштувався на овочевій базі — втік. Бив у бубон в районному оркестрі — прогнали за пияцтво. Став заготувачем ховрашиних шкірок — теж прогорів. Почав яйцями та віниками спекулювати — ледве з боргів вилізла...

Після тих яєць та віників наче вгомонився. Почав у колгоспі працювати. Ну, думаю, взявся вже мій Харитон за розум.

А оце торік приїхали до нашого колгоспу кореспонденти з газети. Писали вони, нас, доярок, фотографували. Другого дня зайшли до нашої хати. Я накрила стіл. Чоловік приніс пляшку вина. Випили, закусили і розговорилися.

Харитон мій почав розпитувати кореспондентів про їхню роботу. А один з них і каже:

— Харитоне Івановичу, а ви напишіть у нашу газету. Розкажіть, як працюєте, які зобов'язання взяли.

Він подумав, подумав та й каже:

— А що ви гадаєте, напишу. Не святі горшки ліплять!

Цілу ніч писав Харитон. А вранці передав свою писанину кореспондентам. Вони подякували і поїхали.

Коли це днів за п'ять після цього одержуємо газету. У ній написано про наш колгосп, про тваринницькі ферми. А в самім низу в куточку — замітка... Завбільшки, як коробочка від сірників. А під нею підпис мого Харитона.

Вірите, ми так зраділи обоє! А мій по всьому селу ходив з газетою і говорив: «Читали мою статтю?.. От урізав, правда?».

Через тиждень присилають і гроші з редакції. Як зараз пам'ятаю: вісімдесят один карбованець і тринадцять копійок.

Харитон так зрадів, аж поцілував мене! Потім надів кашкета, взяв гроші і кудись побіг.

Чекаю, чекаю — нема. Уже й ніч надворі — нема. Коли це заходить. Не заходить, а залазить у хату. Розпатланий, очі червоні, як у кроля... Ще й пляшка горілки в кишені.

Ой, що було тоді, аж соромно згадати. Цілу ніч тарабанив на балалайці і співав:

Гонорар мій, гонорар,
Гонораречку...

Ану таке виробляв, що всі сусіди позбігалися, як на пожежу. Благала, благала, щоб угамувався, — і слухати не хоче.

— Горпино, — каже, — не займай мене, а краще поцілуй! Ти знаєш, хто я такий? Я — талант, самородок!

Другого дня пішов до крамниці. Купив дві пляшки зеленого чорнила, третю — червоного, накупив паперу і засів писати.

З того часу знову почався розлад у нашій сім'ї.

Почав Харитон ходити на роботу з перебоями. Терпіла, терпіла я і давай соромити. А він:

— Горпино, і не агітуй, на чорну роботу більше не піду. У мене, каже, золота голова. Я таке тепер відчуваю всередині, що тобі ніколи й не снилося!..

Після цього відокремився він у другій кімнаті. Перестав говорити зо мною. Захоче їсти, пише записку: «Приготуй попоїсти!».

А я йому відповідаю, також у письмі: «А сказився б ти, чортів самородок, із своїми витівками! Іди, бери борщ і їж...»

Ану ціла комедія!..

Покинув-таки роботу в колгоспі. Три тижні писав щось та в редакцію посилав.

Аж бачу, почав одержувати листи. Що йому там одписували — не знаю: мені не показував. Тільки помічала, що після кожного листа брови його все більше насуплювались.

А то якось, у неділю, листоноша приніс величезного конверта. З марками, печатками.

Дивлюся, розписується Харитон. Обличчя проясніло, руки аж тремтять з радості. Обережно розпечатав. Дістав папірця, надрукованого на машинці. Прочитав і як ударить тим пакетом об стіл!..

— Позасідали там усякі елементи!.. Тільки себе друкують!.. А колгоспному талантові не дають ходу, хоч пропадай! Я їм покажу!..

Репетував, репетував, поки й не заснув.

Коли захріп, я взяла пакета. А там сама його писанина. Прислали назад. І листа прочитала. Там було сказано таке:

«Шановний Харитоне Івановичу! Нашу редакцію мало цікавить, як ви малим задивлялись на місяць чи плакали, коли мати різала курку. Ви напишіть нам, як колгоспники вашої артілі борються за виконання рішень вересневого Пленуму нашої партії. Напишіть, зокрема, як ви працюєте».

...Другого дня зайшов бригадир. Почав дорікати, що не виходить на роботу. Харитон слухав, слухав і каже:

— Передай голові, що мені треба писати. Як письменник, я доб'юся, щоб мені гонорар трудоднями виплачували.

Так і не пішов на роботу. Знову засів за писанину.

Запустив собі волосся на голові, як у попа. Завів вуса, точнісінько такі, як у шпигунів, що в кіно показують. Зайдеш — сидить, як сатана, і на стелю дивиться, як собака на місяць.

Терпіла, терпіла я і попросила комсомольців, щоб прописали його в нашій гумористичній газеті «Макогін».

Хлопці написали. І так розписали! Ще й портрета його намалювали.

Взяла я газету, принесла додому і показую Харитонові. Глянув він, зблід і—ні слова. Потім написав мені записку: «Начхав я на «Макогін». Геть з очей моїх ясних!»

А то якось приходить до мене дід Терентій, отой, що його Директивою дражнять, і каже:

— Чув я, дочко, що в тебе з чоловіком нещастя...

Я розповіла все чисто. Вислухав дід і каже:

— А не пробувала його чорним платком накривати? У нашому полку, під Порт-Артуром, теж таке було з одним...

Я усміхнулась, а він далі говорить:

— А хвороба в нього дуже сурйозна. Він кілька разів заходив до мене, просив позичити грошей, мовляв, у нього швидко почнеться гонорар... Видно, було в чоловіка передчуття... Так що ти, Горпино Степанівно, обережно з ним...

Ох, думаю, ледацюго, то ти вже позичаєш гроші в рахунок того гонорару.

Іду додому, аж киплю. Ну, думаю, зараз я покажу тобі гонорар!..

Коли заходжу в двір, дивлюся — порається мій Харитон у садку. Вірите, у мене зразу відлягло від серця. Де той і гнів подівся. А другого дня — пішов у колгосп на роботу.

Якось приходить Харитон з роботи. Пострижений, поголений і каже:

— А ти знаєш, Горпино, що скоро твій день народження?

— Та й що? — питаю.

— Як то що? Треба якось відзначити. Був би в мене гонорар, поїхав би до міста, набрав би тобі крепдешину на плаття та, може, й ще щось...

Ви вірите, я так зраділа, мало не заплакала. Дала йому грошей, дала кошик яєць, масла, щоб продав і собі дещо купив. Поїхав він.

Чекаю день, чекаю другий — нема Харитона. Аж на четвертий — прибігає на ферму дід Терентій. Такий сумний і каже:

— Біда, Горпино... Оце бачив твого... Не допомогло бідоласі. Мабуть, знову гонорар найшов на нього.

Побігла додому. Заходжу в хату, дивлюся... Матінко моя!.. Стоїть перед дзеркалом, у зеленому плащі, білих рукавичках. На ногах рябі черевики з довгими й гострими, як швайки, носками. На голові чорний капелюх, через плече на ремінці — фотоапарат. А на стіні — його отаке-нний портрет...

Вірите, я ніби остовпіла. А він скинув капелюха, чемно вклонився мені і каже:

— В ознаменування твого дня народження я вирішив справити собі форму. Без цього, — каже,— в редакцію не пролізеш. А фотоапарат — це жива копійка. Він себе за тиждень виручить.

— А де ж мої подарунки? — питаю.

— Не турбуйся, Горпиночко. Я здав до редакції всі свої твори. Надрукують, вишлють гонорар і я тобі поверну з процентом усі гроші.

Тільки хотіла накинутись на нього, як заходять люди. І той же дід Терентій з ними. Відкликає він мене і шепче:

— Боронь, боже, займати його зараз... У нього саме вища точка...

Заплакала я і пішла на роботу. Пораюсь на фермі, скаржуся дівчатам та молодицям. Одні співчувають, інші сміються нишком.

Коли це під обід, саме почали ми корів доїти, приходить. У повному обмундируванні, в руці фотоапарат.

Підійшов, привітався. Дівчата глянули — так і пирснули. А він:

— Ну, доярочки, дозвольте сфотографувати вас для республіканської газети!

І почав... То одне око заплющить, то друге. Клацав, клацав, присідав, присідав з тим апаратом. А видно ж — не тямить!

А Гафійка Чорноус і каже:

— Дядьку Харитоне, ідіть звідсіль. У вас такий одяг, що корови бояться і молока не дають!

Задер він голову, процідив крізь зуби: «Темнота некультурна» — і пішов.

Цілу ніч робив він фотокартки. Глянула я вранці, а там тільки чорні та білі плями. Правда, на одній вийшли роги й хвіст. А я візьми й скажи:

— Мабуть, Харитоне, як не піп, то й у ризи не лізь...

Ех він як скочить цапа!.. Як розкричиться!..

На крик збіглися сусіди. Прийшов і дід Терентій. Побачив Харитона і шепче мені:

— Швидше, чорним платком його зверху!..

А хтось із жінок:

— Не чорним платком, а білою ломакою зверху!

Люди добрі, порадьте, що мені робити з моїм Самородком? Підкажіть, бо далі не можу терпіти!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Ще не всі школи механізації сільського господарства забезпечені достатньою кількістю механізмів для практичних занять у полі.

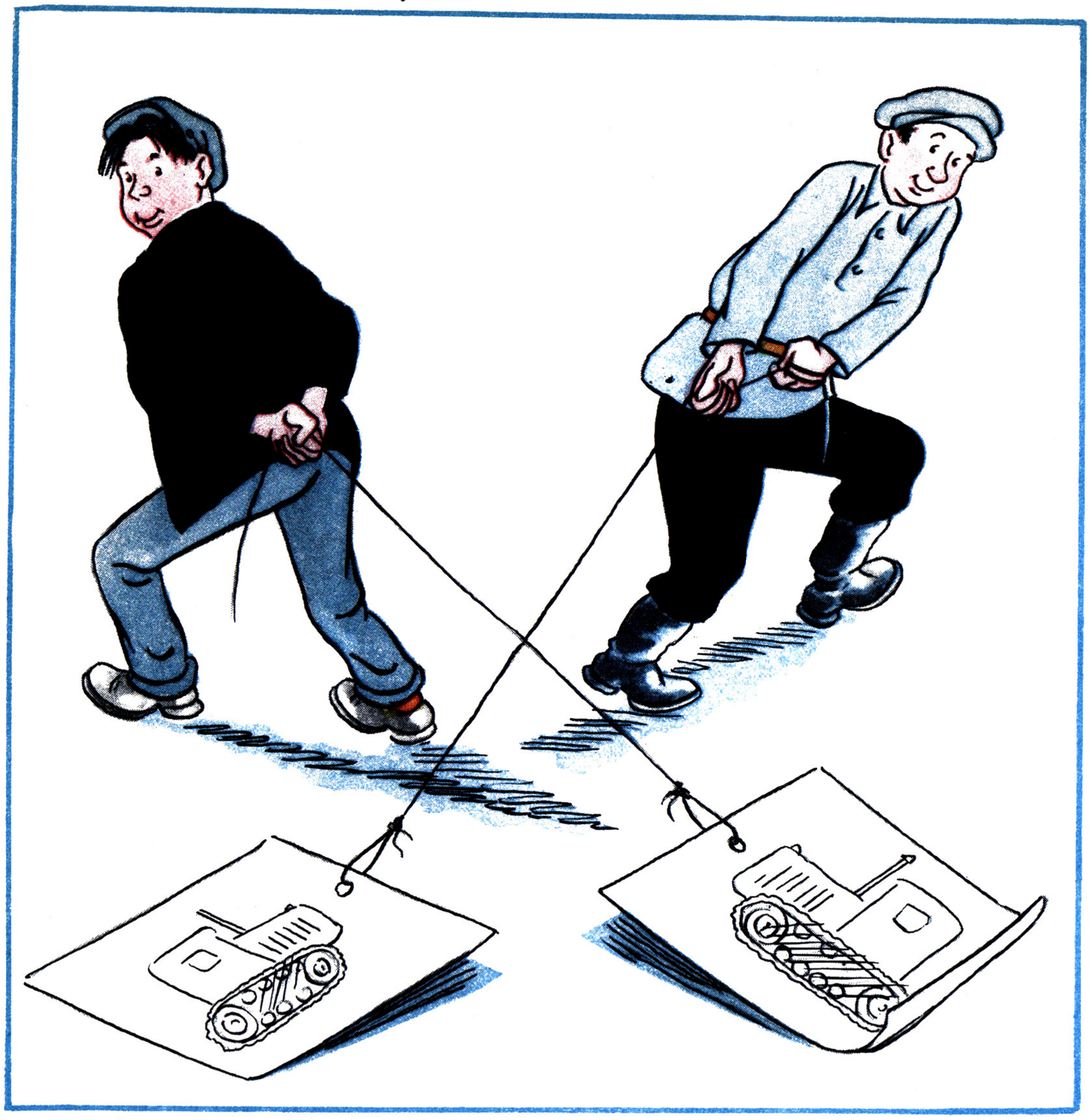

Наочний урок квадратно-гніздового посіву в школі механізації.

ХТО Ж ТО БУВ?

У місто Сніжне (Сталінська область) влетіла запорошена «Побєда». Промчавши головною вулицею, вона різко загальмувала біля контори райпромкомбінату. З машини легко вискочив показний, солідний чоловік і влетів у приміщення контори. Побачивши двох людей, які сиділи за столами і спокійно клацали на рахівницях, він накинувся на них:

— Ви що тут сидите? Ледарі! Розжену! Зараз же ідіть на завод! План не виконуєте!

Ті, що сиділи за столом, сказали, що один з них — табельник Шерстобитов, а другий — касир Михайленко і їм по службі належить сидіти в конторі. Але той, що приїхав на «Побєді», не вгавав:

— Закрити контору! Всім іти на завод глину місити! — крикнув він і через мить, уже знову сидячи в машині, скомандував:

— На керамічний завод!

В'їхавши на подвір'я заводу і побачивши директора райпромкомбінату Новикова і бухгалтера керамічного заводу Білозерова, він знову вистрибнув з «Побєди» і, навіть не привітавшись, випалив, мов з кулемета:

— Ледарі! Нероби! Розжену! Закрию! План не виконуєте! Не потерплю!

І поїхав далі.

По дорозі до їдальні він облаяв молодого техкерівника заводу Надію Кульчій і ще кількох робітників. Добре пообідавши, чоловік знову вскочив в машину і скомандував:

— Додому!

«Побєда», знявши куряву, виїхала з Сніжного. Тільки вітер доносив здалека: «Ледарі! Нероби! Розжену! Закрию! Не потерплю!».

* * *

Хто ж то був? Точно невідомо. Одні кажуть, що то був щедрінський Органчик, інші стверджують, що начальник Сталінського облмісцевпрому Олександр Порфирович Чикильов.

А. КОЛІЄНКО.

Дмитро БІЛОУС

ЯК МИНА КРУТЬ КОРМИ ЗАГОТОВЛЯВ...

«Годі стягнення хапати
За надої та годівлю.
Буду я інакше дбати
Про зимівлю й заготівлю!»

Мина Круть, особа здібна,
Стиль Галушки взяв до тями:
«Справна цифра нам потрібна,
А кінці зведем з кінцями».

Голова від слів до діла
Приступив — і закрутилось:
Вже стара солома пріла
Йде по зведеннях як силос.

Підноготна невідома,
Та в графі якимось чином
Звичайнісінька солома
Преспокійно стала... сіном.

Коли пізня осінь згасла,
Згідно стосам паперовим
Круть звелів солому в ясла
Замість сіна дать коровам.

А доярка тітка Варка —
Ну й шпарка, гостроязика! —
Каже: «Мино, буде сварка,
Буде сварка, ще й велика.—

Та єхидно так до нього:
— Чи в корів моїх оскома,
Що не втнуть сінця такого,
Чи збагнули, що солома?

Щоб подумали, що сіно,
Як велять їм циркуляри,
Начепи хіба що, Мино,
Їм зелені окуляри...

З неба цифри брать охочий!
Ось на зборах все розкрию:
Чи замилиш людям очі,
А тобі намилять шию!»

Мал. БЕ-ША

— Благослови, серденько! Їду звітувати про антирелігійну роботу.

Літературні ПРИПАРКИ

ПОЕЗІЯ І ПРОЗА

Я бачив книжечку твою —
Вона лежала на полиці.
Йшли часто вранці на базар
Повз ту крамницю молодиці.

Пожовк, побляк і вицвів лик —
Закономірна ця метаморфоза:
На фото гордий вигляд зник,
А ти ж здавен мастак на позу.

Лежала книжечка в пилу...
Та щастя усміхнулось, врешті, —
Вона згодилася селу,
Вона таки діждалась честі!

Купили томик твій тонкий
(Папір згодився на оселедця),
Хоч довго сердились жінки:
— Загнув ціну таку на грець?!

І недаремно скільки раз
На неї посягали оком —
Світліш в крамниці стало враз,
Повеселішало, ніврокУ!

О. ЮЩЕНКО.

СТАЖ І БАГАЖ

Ходить, колобродить чоловік
У письменниках двадцятий рік,
Всюди своїм стажем козиряє.
А коли хто-небудь запитає:
«Що ж ви написали?» — замовка,
Бо з книжок, крім членського квитка,
За душею
жодної немає.

Євген БАНДУРЕНКО.

Дитячі копитця

«На руки візьме,
Із-під льолі —
Маленькі ніжки, мов к о п и т ц я.
Вона дитя поставить долі:
«Чи піде — треба подивиться».
І заспіває:
«Синку, ході!
По садочку, по городі,
По доріжці, й без доріжки...»

П. ВОРОНЬКО, з поеми «Обов'язок».

(Газета «Чорноморська комуна», № 78, 1954 р.).

Маля, зіп'явшись на копитця,
На світ схотіло подивиться.
Підтримуючи білу льолю,
Пішло садочками, по полю,
І по доріжці, й без доріжки,
По бур'янах, через обніжки,
Та все пішки, та все пішки!
Однак, не витримали ніжки,
Бух! — спотикнулося, упало
Та й заридало.
І трапиться ж біда така!

Аж чує голос Воронька:
— Не плач! Як виростуть копита,—
Ти будеш сміливо ходити.

В. НЕМЧЕНКО.

м. Березівка,
Одеської області.

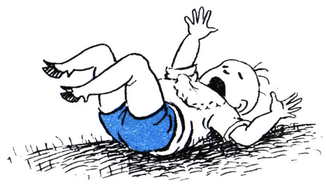

ЛИСТИ ІЗ-ЗА ТИНУ

Мал. Л. КАПЛАНА

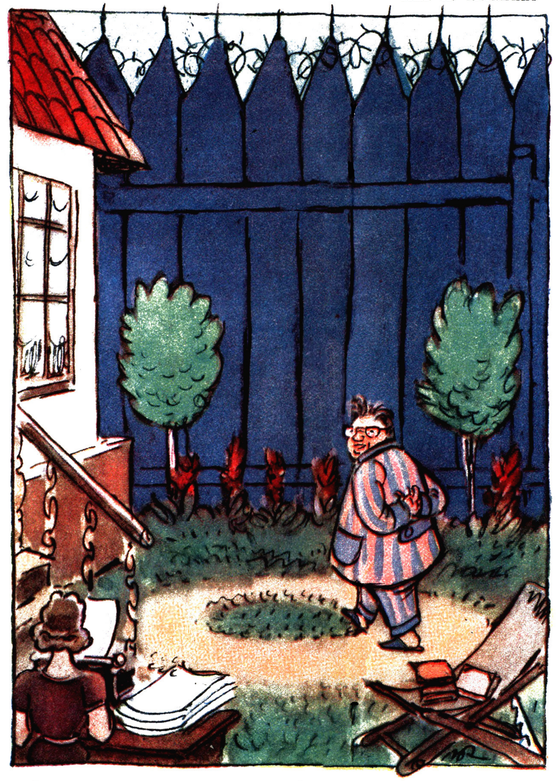

Поставив дачку невеличку
З високим тином на горі.
Все літо їздив лиш на річку
Ловить плотички й бобирі.

«Яка чудесна тут природа!
Який думкам моїм розгін!
Живу й творю серед народу», —
В «Листах до друга» пише він.

ІНДИВІДУАЛЬНИЙ ПІДХІД
(З практики одного критика)

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

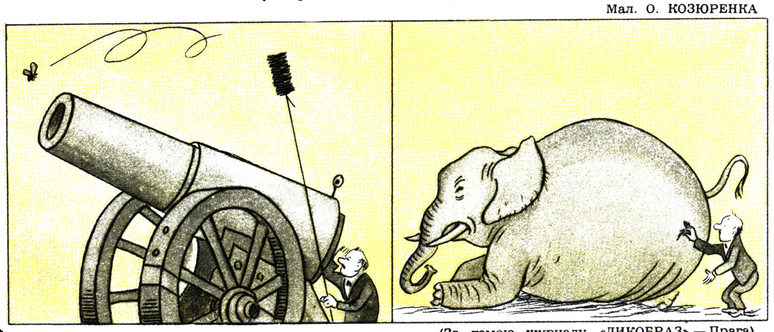

(За темою журналу «ДИКОБРАЗ» — Прага).

Ліра лицеміра

Не початківець,— навпаки,
Поет відомий він, ніврокУ,
Бо видає свої книжки
З гучними назвами щороку.

Вірші майстерно він плете,
Але у тім, що він друкує,
Знайти неважко саме те,
Чого поетові бракує.

Про труд співати любить він,
Простих трудящих прославляє,
А сам чомусь за десять гін
Їх у «Победі» об'їжджає.

Бичує гордість він, як гріх,
«Зазнайки,— пише,— люди ниці» —
І сам же дивиться на всіх,
Немов ворона із дзвінниці.

Він нещодавно фейлетон
Надрукував в одній газеті
Про те, як ледар Филимон
Горілку хлище у буфеті.

В нім б'є по п'яництву замашним
Дрючком нещадної сатири,
Хоч сам п'є так, що вже спиртним
Несе від нього і від ліри.

Але найбільш поет віршів
Створив про вітрове зітхання,
Про шум гаїв, про цвіт садів
І, особливо, про кохання.

Він учить юних у піснях
Любить коханих скільки сили
(«Як вільну-волю любить птах!»),
Любити вічно, до могили.

О, як багато він напік
За вік такої писанини!
А сам від третьої дружини
В минулім місяці утік.

Так, не тривожачи сердець,
Брязкчить-тріщить нещира ліра,
Бо виступає цей «співець»
В ганебній ролі — лицеміра.

Не дивина, що всі вірші
У нього сірими виходять
І що стежини не знаходять
До читачевої душі!

Ф. КРИВІН.

Переклад з російської.

ПАРОДІЯ

ТВОРЧА ПЕРЕМОГА ПОЕТА
(РЕЦЕНЗІЯ)

Поет Трохим Перепічка випустив другу збірку поезій під назвою «Ой, не шуми, луже!». Можна прямо сказати, що на літературному горизонті з'явився здібний, талановитий молодий поет. Його нові вірші вигідно відрізняються від старих, тобто тих, що були надруковані в першій збірці «Тече річка невеличка».

Автор рецензованої збірки передусім — лірик. Про що б не писав Т. Перепічка — про новий спосіб вирощування качат в мілководних озерах, про вплив соловʼїного співу на гурток самодіяльності чи про користь півнів та голубів у сільському господарстві, — він всюди вміє сказати щось своє, неповторне, оригінальне. Органічне поєднання технології сільськогосподарського виробництва з майстерною технікою віршування, віртуозні переходи від звичайного ямба до класичного гекзаметра позитивно відбиваються на конструкції поетичного твору, створюють справжню гармонію звуків, думок, почуттів.

При детальному розгляді поетичного доробку Т. Перепічки впадає в око зацікавленість автора в широкому використанні епітетів, порівнянь, метафор, синонімів, асоціацій, алітерацій і т. д., і т. п.

Не будемо голословними, наведемо уривок з вірша «Голуб».

«Я лину в мріях в небозвід
крутий...
Працюють теслі над новим
курятником.
А рядом в'ється голуб голубий
Над голубим високим
голуб'ятником».

Справжньою поетичною знахідкою віє від цих рядків. Характерно, що все бачене, пережите, почуте поет неодмінно передає через своє поетичне «я». Кілька віршів збірки так і починаються: «Я милувавсь квадратами зеленими», «Я сам ходив ловити раків грізних», «Я бачив, як варять гречану кашу».

Треба віддати належне Трохимові Перепічці: він невпинно розсуває рамки свого діапазону. В його останніх віршах все впевненіше звучать мелодії, присвячені неохопленим темам: трудівникам тваринницьких ферм і кормодобувних бригад, сільським перукарям, разівникам і вихователям дитячих садків. Слід чекати, що в недалекому майбутньому автор надолужить прогаяне в справі переборення труднощів освоєння актуальної тематики і порадує читачів новим циклом соковитих, як свіжа отава, віршів.

Поряд з безперечними успіхами поет має і ряд істотних хиб. Це стосується деяких мовно-стилістичних і художньо-естетичних недоліків, не зовсім вдалих рим. Наприклад, поет римує: «Іван — Степан», «Петро — вікно», хоч поряд з цим він може добрати такі чудові рими, як «півень — рівень», «гречка — овечка» і т. п.

Не обійшлось і без друкарських неприємностей. Так, на сторінці 123 замість яскравого поетичного шматка: «Над багаттям полум'яним казаночок закипає» (в проміжках між рибальством і основним творчим заняттям поет варив юшку і черпав теми для поезій) надруковано рядки: «Над багаттям полив'яним казачонок засипає». А ще через дві сторінки змістовний рядок «У поле прийшли запасні трактористи» перетворився в такий: «У поле прийшли заспані трактористи». Недоречно вийшло й з оформленням цінної збірки. На титульній сторінці вказано назву «Ой, не шуми, луже!», на обкладинці — «Ой, не шуми дуже!», а в реквізиті — «Ой, не шуми, друже!» Врешті, це вже не так і важливо. Головне, автор сміливо схопив тему за ноги, а бика за роги, і сказав нове слово своїм, непозиченим голосом. А свій голос—дорожчий трьох чужих.

Наприкінці порадимо поетові Т. Перепічці і редакторові О. Нечитайленкові звернути увагу на відзначені недоліки й усунути їх при підготовці до друку нового видання поезій.

Олександр ОНИЩЕНКО.

м. Харків.

Мал. БЕ-ША

Ліра поета Випийлітренка.

НІЧ ЯКА, ГОСПОДИ...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

В о н а.—Що з вами? Я вам про кохання, а ви про бетономішалки та естакади.

В і н. — Професійна звичка, люба. Я ж ліричний поет.

СОРОМЛИВИЙ ПОЕТ

Соромлива людина — поет Головня.
І при ставленні, навіть суворому,
Він з естради чита свої вірші
щодня
І щодня червоніє...
від сорому.

С. ВОСКРЕКАСЕНКО.

МОВЧУНОВІ

В мовчанці довголітній він закис—
Ніде уже давненько не друкується.
Користувався успіхом колись,
Тепер — лише літфондом
користується.

А. КОСТОВЕЦЬКИЙ.

БЕЗЛИЦІ

Бувають такі поети безлиці,
Один на одного схожі,
Як дві краплини води.
В їх творах, щоб стільки ж було
водиці,
То, може,
Було б тільки півбіди.

Ю. КРУГЛЯК.

СУМНА СЛАВА

Його іще не знали, як поета,
І преса ще про нього не писала.
Та він скандал вчинив в «пивному
залі»,
И його таки прославила газета.

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

perec-ua.
perec-ua.

У кабінеті директора Вознесенського плодоконсервного заводу А. Т. Дарвіна на етажерці стоять скляні банки з красивими етикетками. Тут і «Черешня», і «Слива», і «Варення» і «Джем». Із-за «Борщів» та «Солянок» виглядає соковитий зелений фарширований перець.

— Нарядна у вас продукція! — часто говорять відвідувачі директорові заводу.

— Ех, в тому-то й біда, що вона не нарядна,— зітхає директор заводу і пояснює свій гіркий дотеп: — На більшу частину продукції у нас немає нарядів. А без нарядів ми й кроку ступити не можемо.

...Всі двори заводу, сараї, горища, погреби, проходи й проїзди забиті консервами. Під відкритим небом в спеку і в дощ «зберігаються» тут сотні тонн томату-пюре, десятки тисяч балонів томатного соку і багато іншої продукції.

А з транспортерів все біжать та біжать нові банки готових консервів... Коли дивишся на гори цих смачних страв, гірко стає на серці: що буде, як ударять морози?!

Лежать консерви непорушно. Ніхто не тривожить їхнього спокою, крім дегустаторів. Тільки вони завзято зменшують лишки товарів на складах. На Вознесенському заводі дегустатори поїдають щороку самих лише консервів на дванадцять тисяч карбованців.

У липні, наприклад, було проведено десять дегустаційних нарад, на яких, обговорюючи питання про якість продукції, дегустатори знищили... двісті чотири банки консервів. Дегустація, як відомо, справа корисна. Та навряд чи можна чекати користі від «дегустаторів», які перетворюють свої наради на бенкети за рахунок держави.

З усього видно, що на Вознесенському заводі немає доброго хазяїна. Матеріально відповідальні особи й охоронники є лише на папері. Насправді ж — продукція тут бездоглядна й безпритульна. Тому консерви з апетитом «дегустуються» не лише на нарадах дегустаторами, але й розкрадачами, які часто підносять тости за здоров'я благодушного директора заводу.

Мало порядку на заводі, а ще менше його в «Укрголовконсерві», який керує плодоконсервними заводами. Дуже тонкими нитками зв'язаний він з торговельними організаціями, зобов'язаними просувати продукцію його підприємств до споживача.

Про це свідчать такі обурливі факти. На початку цього року на заводі скупчилося близько двохсот тонн повидла в бочках і ящиках. Київська контора «Головторгплодоовочу», одержавши один вагон повидла, від решти продукції відмовилася. Чому відмовилася, сам директор заводу досі не знає. Після цього випадку завод буквально загруз у повидлі...

Не краще почуває себе вознесенське повидло і тоді, коли воно не лежить, а мандрує. Недавно, наприклад, трапилося таке. За нарядом «Головкондитеру» завод відвантажив Миколаївській кондитерській фабриці сто тонн повидла і відправив його залізницею. Фабрика повернула повидло у Вознесенськ, але вже не поїздом, а пароплавом. Завод знову відправив повидло в Миколаїв... Возили, возили і довозилися до того, що повидло забродило, потекло...

Гірка доля спіткала і томатний сік. Його виготували ще торік і «зберігали» до травня цього року. Спочатку в розпорядженні заводу були вагони, але не було нарядів на відвантаження. Потім прийшли наряди, але не стало вагонів. І довелося заводові варитися у власному томатному соку. Теплих приміщень для зберігання томатного соку не було. Настала зима. Вдарив мороз по скляних балонах. Луснули балони і разом з ними тисячі карбованців перетворилися на крижані скалки.

Адміністрація заводу не зуміла захистити свою продукцію. Вона дивилась, як мороз б'є посуд, і собі била телеграми до Києва: «Кому вантажити повидло й соки?», «Терміново надсилайте наряди». Але начальник «Укрголовконсерву» т. Яринич сидів у своєму кабінеті, ніби в залізному балоні: ніякі телеграми до нього не доходили, ні на які запити не відповідав.

Та й що міг відповісти цей безпорадний керівник, коли на інших заводах системи творилося ще гірше? «Укрголовконсерв» виготував цукрової продукції, тобто варення, повидла, джемів, майже п'ятдесят мільйонів банок. А Міністерство торгівлі УРСР запланувало вивезти тільки дев'ятнадцять мільйонів банок. Тисяча тонн повидла і півтори тисячі тонн джему опинилися поза цим хитромудрим планом. Ніхто ними не цікавився, нікому вони непотрібні. Гроші «Укрголовконсерву» потрапили в банки — не в державні банки, а в банки з готовими консервами...

У такому жалюгідному становищі перебуває «ненарядна продукція». Не легше їй буває й тоді, коли вона стає «рознарядженою». І тут ставлять їй перепони всі, кому не лінь. Навіть рідне їй Міністерство промисловості продовольчих товарів УРСР не панькається з нею. Його організація «Укрлісотара» (директор т. Антощенко) зобов'язана була виготовити тисячу чотириста кубометрів тари, а зробила лише... п'ятнадцять кубометрів. Постаралися, що й казати!

Кривляться, наче від кислиць, працівники Міністерства торгівлі УРСР, коли заходить мова про такі солодкі речі, як повидло і джем. Заступник начальника управління по торгівлі продовольчими товарами цього міністерства т. Крігер не квапиться просувати повидло до споживача. Стиль його роботи давно визначено народним прислів'ям: «І сам не гам і другому не дам».

Безладдя, яке панує в стосунках між «Укрголовконсервом» і Міністерством торгівлі УРСР, дало вже багато гірких плодів. Ні консервувати, ні маринувати ці плоди не можна, бо вони занадто дорогі для держави!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

м. Вознесенськ,
Миколаївської області.

За що?!

Петро Макарович Болото,
Відповідальний працівник,
Спізнившись трохи на роботу,
В діла, як кажуть, з ходу вник.

«Важливих» зведень півцентнера
За дві години підписав
І на вхідних двохстах паперах
Махнув розмашисто: «До справ!»

А потім він зібрав нараду,
Де дуже гостро говорив
Про те, що є в роботі вади
І що поменше треба слів.

За тим підсів до телефону
І дві години по району
Давав колгоспам вказівки,
Як доглядати буряки.

Під вечір із усіх артілей
Голів покликав «на розгон»,
Щоб не одходили від діла
І не підводили район.

Коли ж червоне сонце сіло,
Коли останній промінь щез,
І голова його боліла,
Він подзвонив до МТС.

До дев'ятнадцятого поту
Товкмачив через телефон,
Як на полях вести роботу,
Щоб не підводити район.

Він помарнів до ночі з виду,
Помітно схуд, помітно зблід.
Згадав: сьогодні ще не снідав
І ще не їздив на обід.

І що ж?
Тепер це всім відомо,
Що у один з недавніх днів
Його на пленумі обкому
Поскубли так, що він упрів.

«За що?! — він так тоді промовив,—
Я вдень не їв,
Вночі не спав,
Болів душею! Чесне слово,
Забув геть чисто все, крім справ.

Я натискав на всі артілі...»
Та мовив хтось по тих речах:
— За те, що ви були на ділі
Не при ділах,
А при словах!..

Костянтин БАСЕНКО.

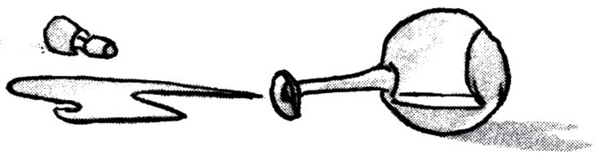

У США недавно вийшла книжка «Непереможний Тарзан». Дія відбувається в африканських джунглях. Волею автора там з'являється група «червоних», що складається з людей різних національностей. Очолює групу, звичайно, росіянин, якийсь Михайло Дарський. Ця група має намір насадити в африканських лісах не більше й не менше, як... «світовий комунізм». Тарзанові та його тваринам автор відводить роль поліцейської сили, що розправляється з «червоними агітаторами».

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Союзники Уолл-стріту.

ДОРОГА ВОДА

Якийсь Моррісон з міста Бостона (США) втер носи найспритнішим заморським бізнесменам і дурисвітам. Як повідомляє американська преса, він відкрив торгівлю спеціальними балонами, наповненими звичайною водою. Щомісячно він продає по півтори сотні таких балонів. В чому ж спра-

ва? Може, в Бостоні сутужно з водою? Нічого подібного. Вода в Бостоні є. Але воєнна пропаганда в Америці довела вже американців до того, що вони почали запасатися водою на той випадок, коли від вибуху атомної бомби вода стане радіоактивною.

Бостонський шахрай, як видно, добре розібрався в політиці Пентагону і зрозумів, на чий млин ллє вона воду!

УПЕРШЕ ЗА СТО РОКІВ

Норвезька газета «Арбейдербладет» повідомляє про чергову безглузду витівку молодчиків Маккарті.

Акціонерне товариство «Ден Норске Америкаліне» недавно запросило до Сполучених Штатів одного з найстаріших своїх акціонерів, норвезького громадянина Д. Селліота. Цього року Селліотові сповнився сто один рік. Він відомий, як активний діяч норвезької буржуазної партії «Гейре», якій віддав вісімдесят років свого життя. Хоча Селліота аж ніяк не можна запідозрити в симпатіях до комуністів, візи на в'їзд до США він не одержав. Американський консул заявив йому, що візу він зможе видати лише після одержання дозволу держдепартаменту, бо відомо, що Селліотів батько симпатизував росіянам... під час Кримської війни.

Справедливо сказано: «Вік живи — вік учись». Всього набачився за свій довгий вік старий Селліот. Але таких бовдурів, як сучасні охоронці безпеки Америки, він, звичайно, не зустрічав!

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

БУНТ НА КОЛІНАХ

Довго пам'ятатиме населення Західної Німеччини маневри окупаційних військ, які проводилися влітку цього року! Особливо помітні сліди під час маневрів залишила за собою артилерія: багато лісів і гаїв витрощила і винищила вона вогнем і залізом.

Гамбурзька газета «Ді Вельт» якось повідомляла, що всього через двадцять годин після ліквідації величезної пожежі на навчальному полігоні англійських військових частин «Соннелагер» поблизу Бад Ліпшпрінге спалахнули ще дві пожежі, що перетворили на попіл 400 гектарів соснового бору.

Біля Бергенбельзе, під Ганновером і в інших районах пожежі теж завдали великого лиха.

Окупаційні власті не дозволяють німецьким пожежникам тушити пожежі під час занять. Злякáний протестом обуреного цими безчинствами населення, ландтаг Нижньої Саксонії «запротестував» проти дій окупантів. Прем'єр Нижньої Саксонії поставив перед окупаційними властями вимогу припиняти заняття на чотири години щоденно, щоб німецькі пожежники мали змогу боротися з пожежами.

Що й казати, «ультиматум» суворий і дуже категоричний!

З'ЇЗД ТОВСТОПУЗИХ

В середині цього року в одному італійському місті відбувся з'їзд «Товариства гладких». Він перетворився на якусь безглузду оргію: «делегати» на ньому тільки те й робили, що пили та жерли.

Буржуазна преса Західної Європи докладно висвітлювала роботу цього з'їзду, в газетах вміщувалися портрети свиноподібних діячів

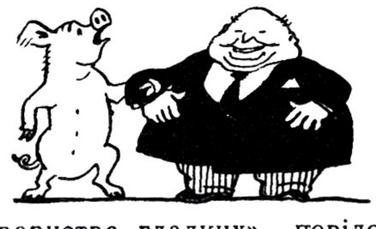

«Товариства гладких», повідомлялося, між іншим, про те, що середня вага учасника з'їзду становить 146—151 кілограм...

Про те, що в Італії більшість населення не має змоги навіть шматок хліба купити, в газетах не писалося. Для буржуазних перошкрябів це, очевидно, не має ніякої ваги...

Перечниця

ОТАКА КОНТОРА...

НА ХАРКІВЩИНІ, біля Чугуєва, будується нова, Коробчанська МТС.

Не сама вона, звичайно, будується. Всі роботи провадить Харківська обласна будівельно-монтажна контора «Укрсільпромбуду».

— Ну й контора!.. — кажуть працівники МТС.

І показують на майстерню по ремонту тракторів, яку начальник контори т. Барський вважає вже готовою до експлуатації.

Оглянути нову майстерню можна і не заходячи до неї. Її всю видно крізь щілини в стінах.

Стеля тут нова, ще зовсім біла, але вже вся — в щілинах, з яких на голову сиплеться пісок.

Вікна в майстерні теж своєрідні: зовнішні рами — з кватирками, а внутрішні — без них.

Двері та в'їзні ворота, зроблені із сирого дерева, розсохлися, покосилися і зачинити їх зовсім неможливо.

Отака вона, та будівельно-монтажна контора, очолювана т. Барським!

АВТОНАПАСТЬ

ДАВНО колись на чернівецьких шляхах лунали вигуки:

— Н-ну, ти, вовчий обід!

То візники так своє ледаче тягло ганьбили.

Тепер на чернівецьких шляхах гудуть автомашини, і шофери інакше висловлюються. Лежить ото сердега під машиною і крізь зуби промовляє:

— Р-р-ремзаводівська напасть...

Це так шофери згадують Чернівецький авторемонтний завод.

На цьому заводі часом до того машини доводять, що вони й купи не держаться. Ще в 1953 році 47 автомашин порозбирали та порозкидали по двору. Приїжджають люди по машини, а їм завідуючий складом Бойко каже:

— Шукайте по двору. Отам, у великій купі, радіатори, а ондечки-о — скати, а ген-ген там — кузови, а десь далі вже все інше знайдеться.

Годі й шукати на заводі винуватого — там за останні два роки багато людей при керівництві побувало...

Жив колись, кажуть, такий коваль на світі, що вмів тільки пшик робити. Візьме у замовця шмат заліза, розпече, всуне у воду та й зробить пшик.

На чернівецькому заводі таких «ковалів», як видно, розвелося чимало...

СІМЕЙНИЙ БЛАГОУСТРІЙ

НЕ НАРІКАЙТЕ, товариші колгоспники, що клуб зерном засипаний... Це ж тимчасово. Обіцяю, що на той рік ви Дзвінкового не впізнаєте. Сам займуся благоустроєм села, не забуду ні про школу, ні про бібліотеку. А клуб заново перебудуємо, ще й на нове місце перенесем,— обіцяв т. Джанда — голова колгоспу ім. Червоної Зірки, Берегівського району, що на Закарпатті.

Минув рік, і справді Дзвінкового не впізнати. Не хто інший, як сам т. Джанда постарався. Клуб тепер міститься у колишній школі. Школа — у сільській Раді. Сільрада — в учительському домі. Учителі — на приватних квартирах. Бібліотека — у правлінні колгоспу, а сам голова — у колишньому клубі. Правда, то тепер уже не клуб, а власний дім голови. Там, де був зал на 500 місць,— спальня, вітальня, їдальня й приймальня Джанди з сімейством, а з сцени зробили ванну та веранду.

Провів Джанда цей благоустрій з таким блиском, що аж очі засліпив керівникам району.

ФІФА НА РОЗПУТТІ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Куди піти вчитись?

Івана Івановича Реньє, людину без певних занять (він уже два роки ніде не працює) і без певних засобів до існування (він і пенсії ніякої не одержує), застукали в Сумах на гарячому: він крав електроенергію. Будучи сам електротехніком за фахом, він крав її кваліфіковано, з глибоким знанням справи.

Діло запахло смаженим — треба було сідати на лаву підсудних. Але Іван Іванович Реньє не з тих, що так легко сідають на неї. Він вирішив оборонятися не на суді, а, так би мовити, в бою. Знаючи, що найкраща оборона — це наступ, він оголосив війну «Суменерго». Реньє почав наступ на нього на широкому фронті, поєднуючи лобові атаки з ударами на флангах і з рейдами в глибокий тил.

Директорові Суменерго т. Буренковій він пред'явив ультиматум: або вона анулює акт про крадіжку ним електроенергії, або він розголосить усі таємниці «Суменерго».

Акта анульовано не було і Реньє почав розголошувати...

В усі кінці полетіли заяви Івана Івановича на «Суменерго», на його апарат і на його директора т. Буренкову. Сім тисяч смертних гріхів звів на них Іван Іванович: вони, мовляв, і розтратники, і злісні неплатники, і розкрадачі електроенергії.

Його заяви читали в Москві і в Києві, в міністерствах і главках. Читали їх і в редакціях газет та журналів (в тому числі і в Перці). Кожна з його заяв неодмінно закінчувалась бойовим наклепницьким гаслом: «Про наступні вчинки Буренкової повідомлятиму вам негайно ж».

Минав час, а жодна скарга Реньє не підтверджувалась. Їх розслідували на місці представники главку і місцевих організацій. Ними займався міський прокурор. А Іван Іванович старанно заносив до своєї «входящої-ісходящої» (істинний факт — є така книга в нього!) черговий номер кляузи і випускав її в світ.

«Через те, що Міністерство комунального господарства УРСР, — писав він, — ніколи не відповідає мені на «неприємні для нього листи», а від Головенерго я з тієї ж причини **нічого доброго** (підкреслення Реньє) не жду, прохання до Вас по змозі з'ясувати таке питання...» і т. д.

І люди знову відривалися від діла і з'ясовували кляузні «питання»...

Незважаючи на свій короткий наклепницький стаж (з січня цього року), він встиг уже сотворити понад півсотні кляуз на одне тільки «Суменерго». Є всі підстави гадати, що коли Івана Івановича ніхто не спинить, то тираж його войовничих кляуз може незабаром подвоїтись, а то й потроїтись.

А в Сумах чомусь тільки ретельно перевіряють побрехеньки Івана Івановича Реньє. Ні спиняти, ні карати його за наклепи ніхто не збирається.

С. ГОЛУБ.

ПОШТА ПЕРЦЯ

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Колгосп ім. 17 вересня уклав із Львівською будівельно-монтажною конторою (начальник т. Сосновський) угоду на будівництво колодязя.

— Де вам крутити? — запитали спеціалісти контори голову колгоспу.

— Та крутіть там, де води накрутите!

Викрутили спеціалісти 18 тисяч карбованців колгоспних грошей, а до води не дістали. Немає її в тій свердловині, що стала нині рукотворним пам'ятником колгоспним грошам.

Зате багато води є у написаних з цього приводу: рішенні облвиконкому, наказах облуправління сільського господарства, листах нарсуду 3-ої дільниці Ленінського району м. Львова. Будівельно-монтажна контора на чолі з т. Сосновським уже два роки крутить, щоб не повертати колгоспові 18 тисяч карбованців.

Порадь, Перче, цим крутіям крутити та не перекручувати!..

СТЕЛЬМАХ,
секретар райкому ЛКСМУ.
ЗАДОРОЖНИЙ,
інструктор Львівського обкому ЛКСМУ
Новомилятинський район
на Львівщині.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Правління колгоспу ім. Сталіна замовило у 1952 році Корнинській райспоживспілці прес для виготовлення цегли і двигуна до нього. Райспоживспілка замовлення виконала.

Привезли механізми і поставили їх серед колгоспного подвір'я. Стоять вони там і по сьогодні. Вгруз у землю прес, іржею взявся двигун. Частину деталей від них уже повідкручувано. А скільки цегли за цей час можна було б тим пресом зробити?

Якщо нагадують голові колгоспу т. Терещуку про занедбаний прес, то він відповідає: «Нехай стоїть. Не на голові ж стоїть».

Справді, у Терещука голова за прес не болить, бо колгосп і досі не заплатив кооперації за нього 23 тисячі карбованців.

А витягни, Перче, Терещука на свої сторінки. Сподіваємось, що після цього він витягне прес і пустить його в роботу.

Д. РОЖАНСЬКИЙ.
с. Озера, Житомирської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Колись пияки співали:

Чарка все на світі робить,
З нею добре жити:
Від усякої хвороби
Може відлічити...

Та, мабуть, жодному п'яниці так горілка не допомагає, як керуючому робітничим постачанням тресту «Фрунзевугілля» Г. Р. Шенгелі...

...Увесь асортимент напоїв та страв у підпорядкованих йому їдальнях та буфетах він підмінює горілкою та наливкою.

Своїх підлеглих Шенгеля так і повчає:

— Насамперед дбайте, щоб у вас був повний асортимент спиртного. Затямте собі, що підпилий не бачить ні павутиння на стелі, ні плям на стіні, ні засмальцьованих скатертей. Тверезий скаргу збирається писати, а підіп'є — цілуватися лізе...

Ніде нема такої розкоші п'яницям, як у їдальнях та буфетах тресту «Фрунзевугілля»!

Добре з чаркою жити головному шинкареві нашого тресту Шенгелі!

Ф. БОЖЕНКО.
м. Ворошиловград.

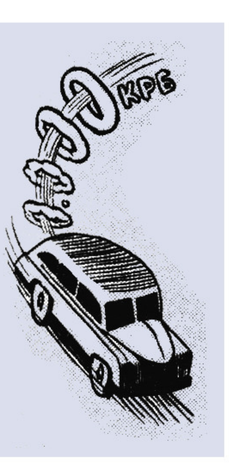

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Михайло Васильович Троян завідує обласним відділом народної освіти в Ужгороді, Іван Михайлович Безручко працює його заступником. Обидва вони живуть у Мукачеві, обидва щодня їздять службовими «Побєдами» на роботу й з роботи. Давно могли б ці товариші замінити свої мукачівські квартири на ужгородські, але вони й думати про це не хочуть. Курсують собі з задоволенням, свіжим повітрям дихаючи та пісні наспівуючи.

Із Ужгорода до Мукачева — 41 кілометр, від Мукачева до Ужгорода — не менше. Завідуючий і заступник щодня роблять по два рейси.

Скажи нам, дорогий Перче, якої б заспівали ці керівники-кочівники, якби їм довелося курсувати на таксі і платити за це грошенята з власної кишені?

Чи не затягли б вони отієї старої чумацької:

«Всі кишені вивертає, а там грошей вже чортмає»?

П. БЕЗДОМНИЙ.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

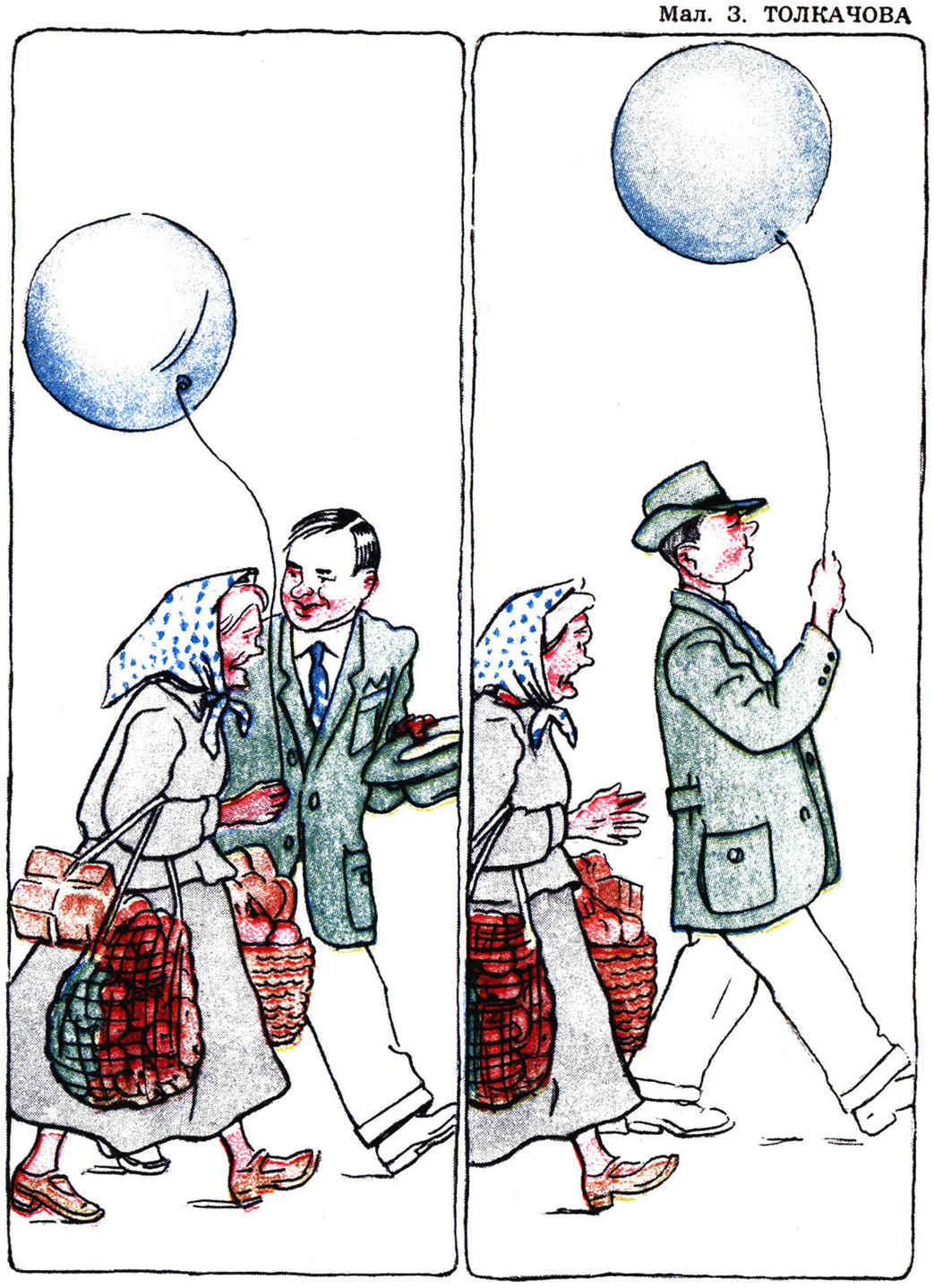

— Бабусю, дозвольте, я вам допоможу...

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

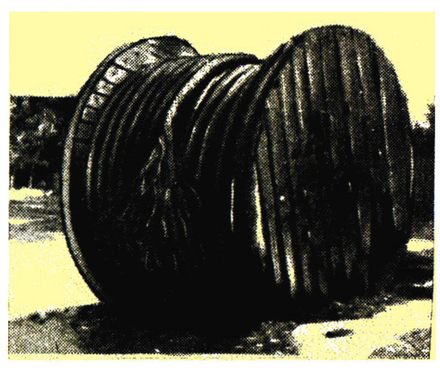

Перед тобою (дивись фото) котушка дорогого високовольтного кабеля, вартістю в 30 тисяч карбованців. Валяється вона під тином у Боярці (біля Києва), недалеко від залізничної колії. Привезли той кабель сюди кілька років тому і кинули напризволяще: безпритульна дерев'яна котушка уже погнила, а сам кабель, не без участі місцевої дітвори, почав розпадатися на складові елементи.

Належить цей кабель Києво-Святошинському райкомунгоспу.

Опублікуй, Перче, це фото. Хай усі знають, який з того райкомунгоспу хазяїн. Пускати державні гроші на вітер він, видно, неабиякий мастак!

І. БРАЄРСЬКИЙ.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У Перці № 14 було надруковано замітку «Печаткою ствердженo», в якій розповідалося про пияцтво і ротозійство заступника командира Єлисаветградківської автороти Ярошенка М. І. Перевіривши факти, Кіровоградський автотрест наклав на Ярошенка суворе адміністративне стягнення. Таке ж стягнення накладено й на командира автороти т. Шевченка, який потурав Ярошенкові.

★ У листі, надісланому до Перця, говорилося про злочинні порушення фінансової дисципліни в Нижньодніпровському ондатровому промгоспі. При розслідуванні всі факти ствердилися. За рішенням виконкому Херсонської облради, директора промгоспу з роботи знято. Колишнього старшого бухгалтера Кармазіну за привласнення 77 тисяч карбованців державних грошей засуджено до 25 років позбавлення волі.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 19 (294) (на украинском языке). Підписано до друку 27.IX. 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 05504. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4208. Тираж 125.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Французький парламент відкинув договір про «європейську армію».

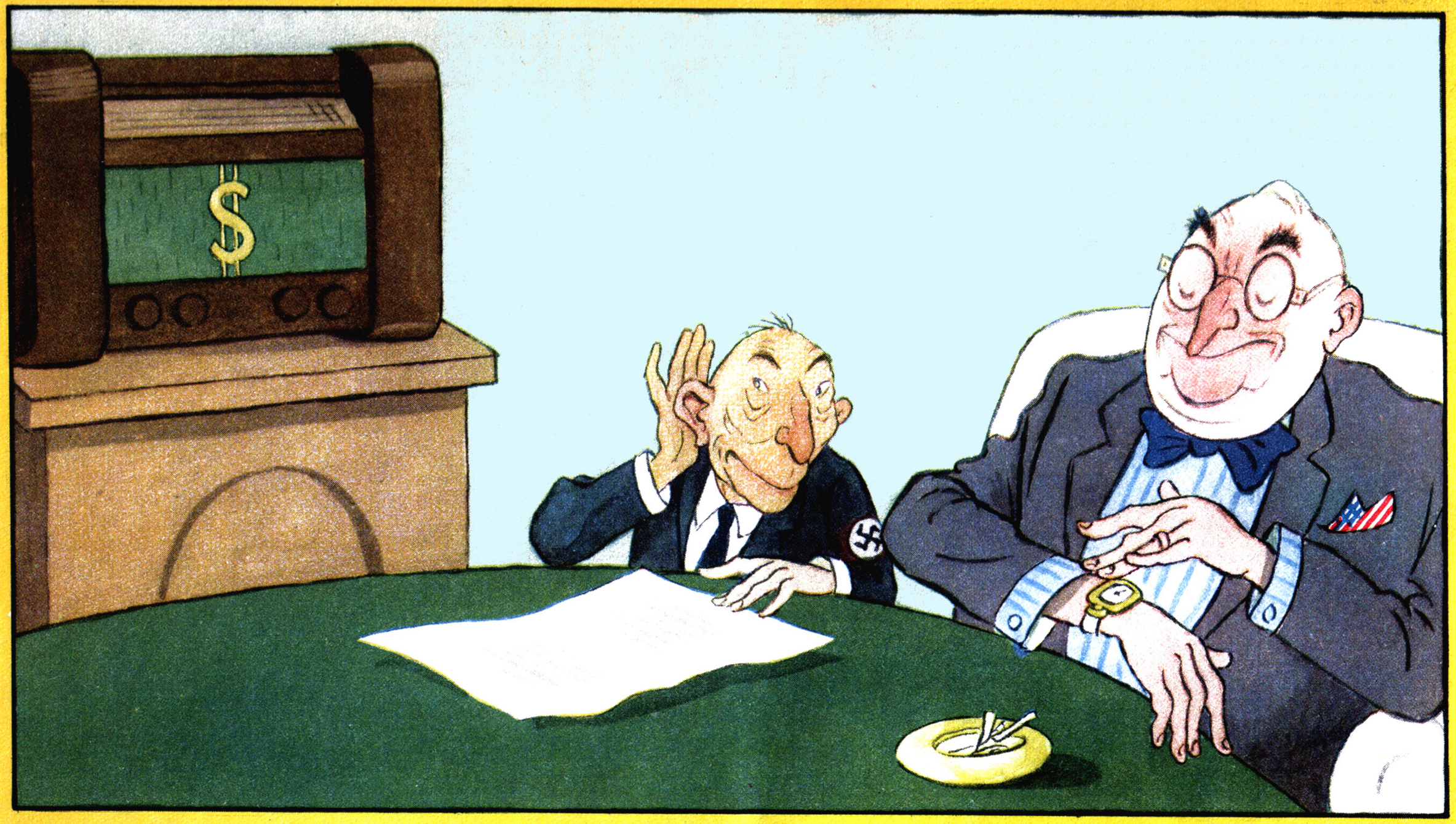
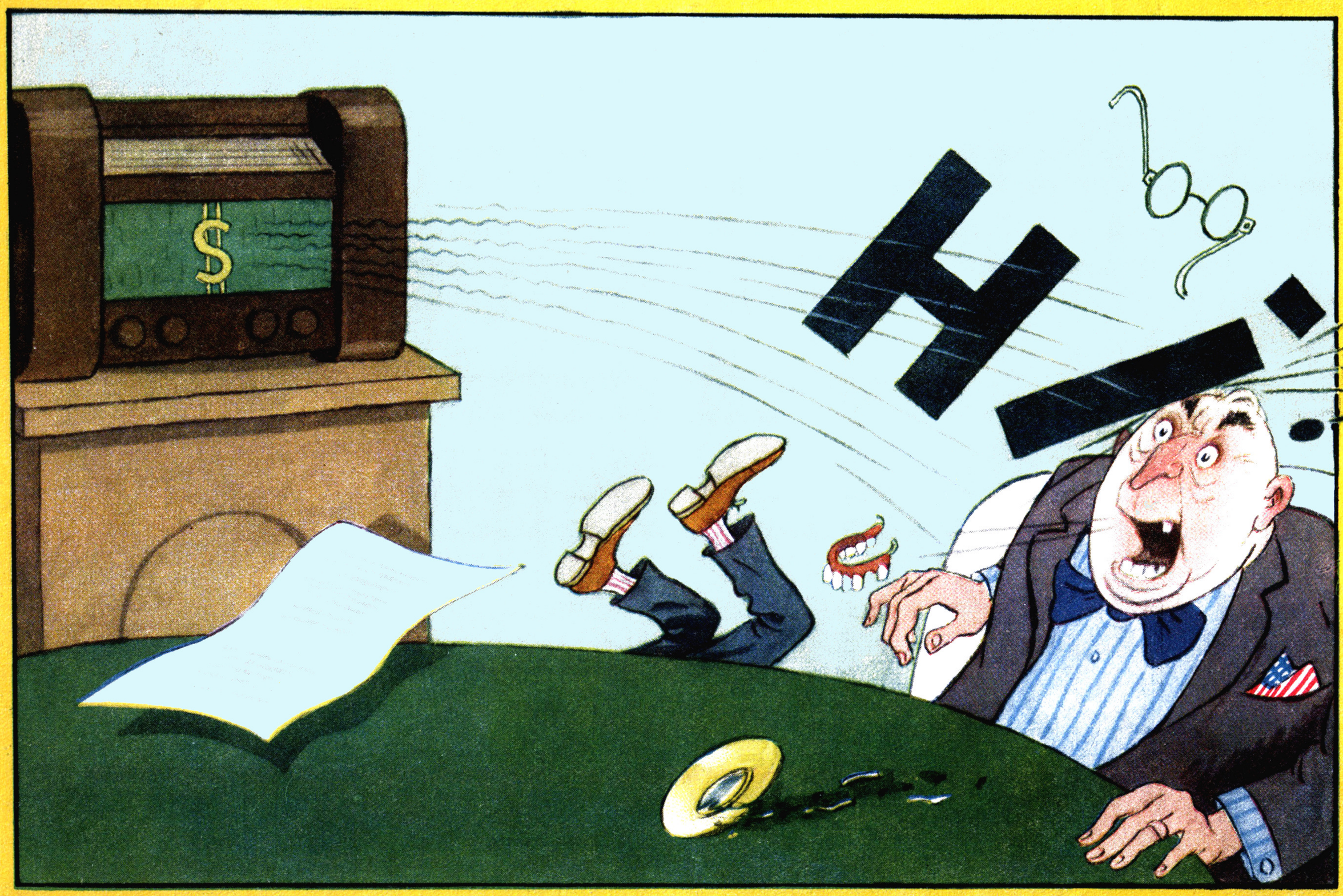
— Зараз Франція скаже своє слово.